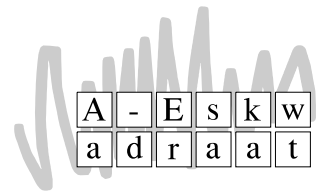

By the way...

Afrika

Datum: 31 augustus 1999

Jaargang: 7

Nummer: 80

Oplage: 175 ex.

Redactie:

vakid@A-Es2.uu.nl

By the way...

Dag twee. Dag twee is altijd het mooist. Op dag twee weet je al hoe dag één was, en heb je alle andere dagen nog voor je. Op dag twee weet je hoe je hebt geslapen. Op dag twee weet je wie er nog meer zijn. En op dag twee weet je nog niet wat je van ze kunt verwachten. Dat is het mooie. Dag twee. Je hebt jezelf, de omgeving, een slaapplek en verder alleen jezelf. Lang leve dag twee! Lang leve dag twee!

Of wil jij het weten? Wil je het nu allemaal weten? Vanavond, volgende week maandag, de komende vakantie, je afstudeerfeest? Wil jij het weten? Nee? Dat dacht ik nou ook. We houden het voorlopig bij dag twee.

Ik denk nog veel terug aan mijn dagen twee. Kijk, je hebt natuurlijk mooie en minder mooie dagen twee. Maar dat heb je natuurlijk met alle dagen. Echter verreweg de meeste dagen twee die in mij opkomen, zijn dagen twee vol rozengeur en maneschijn. Laatst nog: dag twee op vakantie. Met een zonsverduistering! Over maneschijn gesproken.

Dag twee op vakantie, dag twee dat ik wist dat het leven goed was, dag twee met mijn vriendin, dag twee op mijn nieuwe kamer en dag twee na de aanschaf van mijn eerste hangmat. Heerlijk. Dag twee.

De redactie

Weerbericht

In tegenstelling tot gisteren wordt het vandaag over het algemeen lekker barbecue-weer. Alleen de wind zal af en toe roet in het eten gooien.

Zandstormen worden verwacht in de zuidelijke Sahara en het oosten van de Sahel. Egypte en Libië dienen rekening te houden met langdurige samoen.

Temperaturen variëren van +25°C aan de kust tot +45°C in het binnenland.

Bericht voor hooikoortspatiënten: zeer ongunstig.

Sunrise 06:37 h
Sunset 22:09 h

intro

Verbrande Eenzaamheid

De zon ging op als een schijf van mes-sing die iemand over de horizon schoof. Ze was bleek, men kon erin kijken, de hemel werd melkachtig, daarna vlokkelig alsof hij stolde. Plotseling brak alle kracht uit deze schijf naar buiten, de gloed explodeerde letterlijk aan de hemel, de schijf vloeide uiteen en werd een en al straling.

Het was dag.

De verbrande eenzaamheid van rotsen en woestijn begon in het licht te leven, verschrikkelijk en toch mooi. Uit het gekloofde gesteente stegen met klepperende vleugelslagen de gieren omhoog, torkten over het kleine kamp in de bergketen en gingen om de mensen en kamelen op rotsen zitten.

Ze wachten. Aas is er overal, ook waar leven is. Geduld... is de tweelingzuster van de woestijn.

(fragment uit 'De woestijn is als een vrouw' van Konsalik)

intro

Limbodansen is voor meisjes

Ik vind dus duidelijk dat jongens niet kunnen limbodansen. Dat is me opgevallen gisteravond. Het viel me wel tegen. Ik had gedacht dat jongens het beter konden. De jongens op mijn school konden het ook beter. Jullie zijn met meer en kunnen het slechter. Het valt me wel een beetje tegen. Daarom heb ik dat aan de *By the way...* geschreven. Wat kunnen jullie wel?

Imelda

Déjà vu

Jongens, het spijt me hoor. Ik zie wel dat jullie je uiterste best doen het ons naar onze zin te maken, maar spelletjes in groepjes heb ik nèt iets te vaak gedaan.

anoniem

Wat leuk!

Oh, wat een verademing! Dat ik nu eindelijk in een open omgeving terecht ben gekomen, waar creativiteit heerst. Wat voelt dit goed.

Jo

Agenda

8:00 uur

Opstaan & Ontbijt

Zo vroeg? Ja, zo vroeg!

10:00 uur

Safari

Wat ik me hier bij moet voorstellen weet ik niet. Ik hoop alleen dat ik tijdens dit spel niet geroosterd wordt door een stel kannibalen.

18:00 uur

Avondeten

Jummie jummie

21:00 uur

Creavondspel

We gaan samen muziek maken!

23:00 uur

Mummyjacht

1:00 uur

Pannenkoeken

1:30 uur

Het grote bierspel

Voor dit *vrijwillige* spel kun je je opgeven bij de Intorkern

Tour 2000

Een trieste vakantie

Net zoals mijn onvolprezen collega-columnisten heb ik mogen 'genieten' van een welverdiende vakantie. Eén weekje slechts weliswaar, want ik verdien natuurlijk niet zoveel als mijn reeds gemoreerde onvolprezen collega-columnisten (Vakidoot-redactie?). Ondanks de aanwezigheid van een van mijn beste vrienden moet ik bekennen dat ik eigenlijk een trieste vakantie heb gehad. Het begon al voordat we überhaupt in Berlijn arriveerden. De autosnelwegen in *die ehemaligen DDR* zijn een jungle van wegwerkzaamheden en tot overmaat van ramp werden we getraakteerd op een kijkersfile. In de Duitse hoofdstad zelf was het veel te warm en hadden de obers zonder ook maar één enkele uitzondering een pesthumeur. Ons hotel lag onder de rook van luchthaven Tegel. Een meevaller was dat er 's nachts nauwelijks op werd gevlogen. Van enige organisatie was geen sprake in het museumpje Haus am Checkpoint Charlie (bezocht vanwege het verplichte shotje geschiedenis) en dat alles voor slechts acht Duitse marken. De E55, de hoofdweg van Dresden naar Praag, is het E-nummer niet of nauwelijks waard: tweebaans, heuveltje op, heuveltje af, irritante douanebeambten, vlak over de grens een kilometerslange *roze zone*, haarspeldbochten en trage vrachtwagens die je nooit ofte nimmer kunt of wilt inhalen. In Praag was het veel te warm en waande je je in De Efteling: buiktasjes, schreeuwerige T-shirts, foto toestellen en gedwee een gids volgende groep Noorse huisvrouwen of Italiaanse schoolkinderen waar je ook maar keek. De Praagse kelners zijn zeer vriendelijk, maar schijn bedriegt: je wordt genaaid waar je bij staat. Het brood met kruidenboter blijkt na het etentje plotseling op je rekening te staan. En nee, als je alleen iets wil drinken, moet je buiten op het terras gaan zitten (waar alles vijftig procent duurder is dan binnen). Op de terugweg gegeten in Teplice. Klinkt als een grauwe verzameling communistische blokkendozen en dat is het ook. Hier kun je echter, in tegenstelling tot in het toeristgeoriënteerde pretpark Praag, kennismaken met de *echte* Tsjechische prijzen: een colaatje voor zeventig cent en een enorm gevulde pizza voor nog geen tientje. Dat was de eerste keer in mijn leven dat ik een menukaart heb bekeken onder het motto: 'Wat is duur?' Toch nog een geslaagd einde van de vakantie. Ron

T-cept

Vroeger hadden we in Utrecht een Ethiopisch eethuis. Niet alleen kon je er uit eten gaan, maar ze bezorgden ook voedsel aan huis (stuk voor stuk in aluminiumfolie verpakt). Het eten was erg contrastarm maar smaakte goed. Ik vraag me alleen af of ze nog bestaan, ik kan deze kleinhandel in ieder geval niet in het telefoonboek vinden.

Het geeft te denken: de Ethiopische keuken. Na alle berichten over hongersnoden kan ik me bij een Ethiopische dis alleen maar een erg karig, plat maal voorstellen. Toch heeft dit land helemaal geen slechte keuken, zoals uit het nu volgende recept hopelijk blijkt. Het is een recept voor *Doro Wat*, afkomstig uit het Afrika-internetarchief van de universiteit van Pennsylvanië.

Braad flink wat fijngesnipperde uien in boter bruin. Voeg zwarte peper, gemberstroop, paprikapoeder en een weinig cayennepeper toe. De laatste twee ingrediënten zijn niet Ethiopisch; de inheemse bevolking gebruikt *berberi*—Ethiopische rode peper. Deze peper is zeer heet en geeft het gerecht een karakteristieke rode kleur. Voeg als alles even heeft geprutteld een kopje water toe.

Doe stukken kip in een pannetje met water en een beetje citroensap. Laat de kip tien minuten weken en laat de kipstukken daarna uitlekken. Voeg de kip toe aan het uienmengsel en laat de kip met het deksel op de pan gaarstoven. Voeg eventueel meer water toe: het moet een papje worden. Voeg hier, typisch Ethiopisch, voor het serveren hele gekookte eieren aan toe.

Theo

Tip

Misschien is het een leuk idee voor de intro van volgend jaar om als thema "Heelal" te nemen. Dan kun je de dagen naar de planeten noemen. En dan kun je zeggen: "De Intro wordt *astro-nomisch!*"

De Redactie

De afwas

Afwas, oh afwas,
blijf toch staan.
Afwas, oh afwas,
het is zo gedaan.

Vieze afwas

Afwas, oh afwas,
loop niet weg.
Afwas, oh afwas,
graag in overleg.

Wist je datjes

wist je dat ... er in zaal 8 veel te hard is gesnurkt

wist je dat ... in zaal 168 b niemand kon slapen en dat Imelda daar het fijne van weet

wist je dat ... er tijdens het ontbijt precies drie keer zoveel jonge kaas is gegeten als ingekocht

wist je dat ... de kookploeg ook niet snapt dat dat kan

wist je dat ... Joan zelfs twijfelt aan de waarheid hiervan

wist je dat ... Imelda de kookploeg tijdens het nachtspel hartelijk bedankt heeft voor het lekkere eten

en

a.